57e jaar. — Nr 90. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 30 Juli 1910.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, donderdags en zaterdags.

Alle toezendingen van artikels, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement :
Driemaal per week, 6 fr. per jaar.
Tweemaal » 5 »
Eenmaal » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 30 JULI 1910.

De tentoonstelling van Brussel

Le Courrier de Huy schrijft het volgende, waarvan elkeen de waarheid zal begrijpen :

De buitenlieden doorloopen in dichte rangen de straten van Brussel. Zij keeren doodmoede naar huis terug, maar verbluft door de pracht der hoofdstad en de glans zonder weerga van de Wederlandsche-Tentoonstelling.

En wellicht dat in het hart van eenige jongelieden onzer dorpen, de inwerkelijke begeerte kiemt op hunne beurt van de betoovering der groote stad te genieten.

Hebben deze verblinden, de keerzijde der medalie gezien ?

Dat zij het uittreksel lezen van een zakenblad, *l'Echo de la Bourse*.

Dat blad hangt inderdaad een schilderachtig maar droef tafereel op van stedelijk leven. Vooral de woning is gebrekkig, terwijl veeltijds de kleerdracht der inwoners hen op welstellende burgers of welstellende werklieden doet gelijken.

Natuurlijk, de menschen van buiten, als zij Brussel bezoeken, zien enkel het schoone.

Zij wandelen door de groote straten, kijken hunne oogen blind voor de uitstallingen der groote winkels ; zien niet anders dan groote prachtvolle gebouwen, trams vol menschen in feestkleedij, rijke rijtuigen en automobiels, enz., enz., en als ze te huis komen, ze verkeeren nog in den waan, dat te Brussel alleman rijk is of ten minste geld wint met volle grepen.

Zij hebben natuurlijk de kleine, vuile straatjes en steegjes niet gezien, in welke honderden en duizenden wonen in kleine, donkere huisjes of liever kotjes, welke eenen eigenaardigen geur verspreiden.

Zij weten niet hoeveel armen daar, verlaten, den dag moeten zien voorbijgaan, terwijl in de naaste groote straat of laan, eene talrijke, rijkgetooide menigte, praat, lacht en gichelt.

Zij meenen, natuurlijk, dat zij, indien zij in de groote stad moesten geraken, tot de gelukkigen zouden, voor wien het leven enkel eene partij van plezier is !

Hoe zullen zij bedrogen zijn, indien zij eens de kans — we zeggen niet het geluk — hebben in de groote stad, het weze nu Brussel of eene andere aan een postje te geraken ?

Nochtans, wij begrijpen zeer wel de aantrekking welke de stad op de buitenlieden uitoefend.

Van den eenen kant zien zij alleen het schoone van de stad, van den anderen kant kennen zij al de bekrompenheid van hunnen toestand in den buiten, van de moeite om door de wereld te geraken.

Die bekrompenheid en die moeite zijn geene begoocheling, en waar is dat in den buiten niet alleman gelegenheid heeft zijne hoedanigheden, te doen gelden.

Wâar is het ook dat de menschen van den buiten die werken willen, doorgans in de stad tot een bestaan komen, tot hetwelk zij in den buiten niet zouden geraken.

Zij hebben het niet voor niets, dat weten zij gewoonlijk ook die naar de stad verhuizen, maar ze zijn bereid de handen uit de mouwen te steken.

Indien ze echter denken alle genot in de stad zonder moeite te hebben, dan zijn zij mis, en vervallen weldra tot eenen toestand, die veel slechter is dan men in den buiten zijn kan.

—

Zoo wordt de stad gedurig door den buiten gevoed — ware het zoo niet, spoedig waren de steden uitgestorven ; de treklust der buitenlieden naar de stad is dus eene noodzakelijkheid, — veelal eene droeve noodzakelijkheid.

Wie wil Vlieger worden ?

Zoo verre heeft men het reeds met de vliegkunst gebracht dat eenieder die veel moed, veel wilskracht, veel onverschrokkenheid, maar beter nog eene dikke, welgevulde beurs bezit, zich een toestel kan aanschaffen om in de lucht te zweven en met de vogelen in vlugheid en sierlijkheid te wedijveren.

Eene goede beurs, inderdaad ! Want, een tweevlak Farman, gelijk men er te Hasselt gebruikt, kost, met zijnen motor 38,000 fr. De kist, met dezelke het vervoerd wordt, moet men 1200 fr. betalen ; en dit is niet te veel voor eene sterke kist van meer dan 12 meters lengte op 10 m. breedte en op 5 m. hooyte ; om nu het gansche toestel in België in te voeren, wordt nog eens 600 à 700 fr. betaald, zoodat uwe aankoop u op 30,000 fr. te staan komt. Neemt ge echter een eenvlak, dan zijt ge voor 12,000 fr. bediend. Doch laat mij u zeggen, beste lezer, dat voor beginnelingen het eenvlak niet aan te prijzen is, omdat het te spoedig naar onder valt. Daarbij behoort nog een vliegveld van ronl de 200 v. m. om den vlieger toe te laten den noodigen aanloop te nemen vooraleer de lucht in te gaan ; eene loods, om het toestel te bergen, en die u voor 300 fr. opgetimmerd wordt ; één of twee mecanicien die 75 tot 125 fr. per week vragen en eindelijk drie of vier lieden om het opgaan te vergemakkelijken. Is dit alles ? Neen nog niet ! Om eene uur te vliegen gebruikt men 18 liters essence en 6 liters smeerolie ; te samen per uur 5.80 fr. + 8 fr. = 13,80 fr. Doch daar men op eene uur 82 kilomet. afl'gt kost het vliegen, per km. ongeveer 20 centiemen. Het vernieuwen van het stof, waarmede het toestel overspannen is kost 1000 fr. En, de minste avarij, bij het nederdalen bekomen, ve gt 75 tot 80 fr. onkosten. Daar men echter, alvorens te vliegen, op school moet geweest zijn, kan men nog eens diep in zijnen zak tasten : 2500 fr. voor iemand die alleen, 3750 fr. voor iemand die met passagiers wil leeren vliegen. Daarbij hoeft nog 1250 fr. gestort voor ongevallen die aan het toestel en 250 fr. voor ongevallen die aan personen zouden kunnen voorkomen.

Eens echter dat het vraagstuk der luchtvaart op minder kostelijke wijze zal opgelost geworden zijn, zal het vliegsport minder komen te staan in prijs dan het automobilisme, want er zijn geene binnen of buitenbanden te vernieuwen en er bestaat geene slijt voortkomende uit het in aanraking zijn met den grond.

Wilt ge u dus op het nieuwe sport toeleggen, beste lezer, last dan maar eerst eens diep in uwen geldbeugel.

Provinciale Raad van Limburg.

Zitting van Vrijdag 22 Juli 1910.

Verzoekschrift der provinciale Landbouwcommissie van Limburg, vragende eene toelage van 10.000 fr. voor de inrichting in 1911 van eenen grooten provincialen wedstrijd van voortlelende dieren der paarden-, runder-, varkens-geiten- en hondenrassen.

De heer Ridder de Menten, verslaggever, herinnert de ontwikkelingen die hij in eene voorgaande zitting over het verzoekschrift gegeven heeft, alsmede de voorwaarden gesteld aan het toekennen der toelage.

De heer Delvoie doet opmerken dat na den prijskamp van over tien jaren, te Hasselt, en de tentoonstelling die te St-Truiden heeft plaats gehad, het aan de beurt van de stad Tongeren is om de zetel te zijn van den aanstaanden prijskamp.

De heer Ridder de Menten doet opmerken dat de toelage van 10.000fr. ondergeschikt is aan het bezoek des Konings. Indien dit bezoek toekomend jaar niet plaats heeft, zal de prijskamp uitgesteld worden tot het volgende jaar en de toelage zal aan het koninklijk bezoek ondergeschikt blijven.

De heer Derriks steunt de besluitselen van den heer Delvoie. Het koninklijk bezoek is de eenige reden die pleit ten voordeele van de inrichting van den wedstrijd te Hasselt. Hij stelt voor, in het geval dit bezoek niet zou plaats hebben, de toelage uit te keeren voor den prijskamp in te richten te Tongeren.

Spreker herinnert dat Z. M. Leopold II een inhuldigingsbezoek gedaan heeft te Tongeren, en misschien zou het gedacht ervan ook verbiedigijk aanden Koning kunnen gegeven worden.

De heer Van Hamont doet opmerken dat geene toelage van 10.000 franken kan gegeven worden voor eenen gewonen wedstrijd als deze die te Tongeren zou ingericht worden. Zulke belangrijke toelage kan slechts uitgelegd worden in de gebeurlijkheid van een koninklijk bezoek, ten einde aan Hunne Majesteiten te toonen dat de landbouw altijd de groote rijkdom is van de provincie Limburg.

De heer Derriks dringt aan voor de toekenning der toelage ten voordeele der stad Tongeren indien er geen koninklijk bezoek zal plaats hebben.

De heer Ridder de Menten herinnert dat de toelage ondergeschikt is aan het bezoek des Konings. De wedstrijd zal dus gehouden worden in de stad waar dit bezoek zal plaats hebben.

De heer Van Hamont werpt op dat het de landbouwcommissie is die de plaats van den prijskamp vaststelt.

De heer Derriks verklaart zijn amendement in te trekken.

De heer Ridder Schaetzen doet opmerken dat, wanneer de kwestie van den wedstrijd verleden jaar opgeworpen werd, er geene spraak was van het koninklijk bezoek, terwijl hij nu aan dit bezoek ondergeschikt wordt.

De heer Meyers verklaart dat, wijl de kwestie inzonderheid de landbouwers aanbelangt, hij de toelage zal stemmen onder voorbehoud van de landbouwcommissie de plaats van den prijskamp te laten vaststellen.

De heer Van Hamont zegt dat deze Commissie de stad Hasselt aangewezen heeft.

Het voorstel wordt vervolgens ter stemming gelegd en aangenomen zonder aanduiding van stad.

Het volgende voorstel :

De ondergeteekenden drukken aan den heer Minister van Ijzerenwegen en aan de Nationale Maatschappij der Buurtspoorwegen den wensch uit de studie en de verwezenlijking te zien bespoedigen van de lijnen ontworpen van Tongeren naar Oreye en van Tongeren naar Heers.

(Geteekend) Van Ormelingen, J. Delvoie, Ridder S haetzen, G. Meyers, L. Nicolai.

De heer Van Ormelingen, verslaggever, vermeldt dat de belanghebbende gemeenten protest aanteekenen tegen de vertraging gebracht aan de uitvoering dezer lijnen. Het is overigens aangenomen geworden dat hunne aanlegging onafhankelijk is van die van Borgloon tot Borgworm. Mits dit voorbehoud, verzet hij zich niet tegen het voorstel van den heer Deploige van deze laatste lijn bij den wensch te voegen.

Spreker stelt voor er insgelijks den wensch bij te voegen dien hij geteekend heeft, betreffende de lijnen van Bree-Hamont, Bocholt-Neerpelt-Lommel en Eygenbilsen-Tongeren-Wellen.

De heer Deploige, alhoewel vijandig aan een te groote uitbreiding der wenschen, denkt dat de lijnen Tongeren tot Heers, Tongeren tot Oreye en Borgloon tot Borgworm samengaan en geljktijdig moeten aangelegd worden. De gemeenten Wehede en Nechmael van 's kanton Tongeren hebben overigens belang in deze laatste lijn.

Spreker stelt dus voor den wensch te voldeligen door de aanduiding der lijn Borgloon-Borgworm.

De heer Delvoie verzet zich tegen deze bijvoeging. De studies der lijn Tongeren-Oreye zijn geeindigd en de aanlegging der lijn ware hoogst wenschelijk om de schade te vergoeden, veroorzaakt door die van Aus-Oreye en andere.

De heer Van Ormelingen sluit zich aan bij deze zienswijze.

De heeren Leroy en Indeken verklaren dat zij zich zullen onthouden bij iederen wensch ten voordeele van buurtlijnen, zoo lang de lijn van Bree tot Hamont niet zal aangelegd zijn.

De heer Geelen dringt aan opdat de lijn Bocholt-Neerpelt-Lommel in den wensch zou begrepen worden.

De heer Lathouwers stelt voor van alleenlijk de lijn Eygenbilsen-Tongeren-Weilen bij den wensch te voegen.

De wensch wordt vervolgens aangenomen met de voorgestelde bijvoegsels.

ORDEMOTIE.

Het volgende voorstel is op het bureel neergelegd :

Ondergeteekenden hebben de eer den provincialen Raad van Limburg te verzoeken bij hoogdringendheid den volgenden wensch te willen steunen.

A) Dat er uit Hasselt een personentrein vertrekken zou, rond 16 ure, in de richting van Diest met stilstand aan alle tusschenstaties, halten en stopplaatsen.

Deze trein zal als schooltrein vele diensten bewijzen en ook voor het publiek in 't algemeen van groot belang zijn, aangezien er thans van 13 uren 45 m. tot 19 uren 7 m. geene gelegenheid bestaat om uit Hasselt maar eene der tusschenliggende staties te reizen.

B) Dat uit Diest in de richting van Hasselt rond 17 ure een personentrein vertrekken zou, insgelijks met openthoud aan alle tusschenliggende staties, halten en stopplaatsen.

Deze trein zal hoofdzakelijk als schooltrein groote diensten bewijzen.

(Geteekend) Ramaekers, Van Hamont, Van Ormelingen, Meyers, Ooms.

De hoogdringendheid wordt verklaard.

De wensch wordt aangenomen bij eenparigheid der aanwezige leden.

Feest der Koningin
TE TONGEREN.

Verleden Zondag verjaardag der Koningin, heeft de Tongersche bevolking er aan gehouden hare genegenheid jegens het bemind vorstenpaar te kennen te geven. Reeds van 's morgens waren al de knopsgaten met het mooie bloempje versierd. Talrijke huizen waren bevlagd, en vele uitstallingen met de koninginne bloem opgetooid.

Aan den ingang en uitgang der kerken was de verkoop der rozen buitengewoon vruchtbaar. Bevallige kleine meisjes booden ze de voorbijgangers aan en zagen met veel genoegen hunne zakjes met muntstukken vullen terwijl hunne bloempjes uit hunne versierde korfjes verdwenen. Meer dan 11.000 bloempjes zijn in Tongeren verkocht.

Maandag 25 Juli, omtrent 2 uren, heeft onze beminde Vorstin er aan gehouden, in afzonderlijk gehoor, op het kasteel te Laeken, de algevsaardigde damen van de Limburgsche propaganda comiteiten te ontvangen. Mevrouwen Joseph Delvoie, Peten en Portmans werden bij hare Majesteit door den Heer Jules Ingelbleek bijzondere Secretaris van H. H. Majesteiten ingeleid en door Mevrouw de gravin John d'Oultremont aan Koningin Elisabeth voorgesteld.

Het onthaal dat de Limburgsche Damen door Hare Majesteit ontvingen was buitengewoon vleiend ; op de minzaamste wijze drukte Zij hare dankbaarheid uit voor den ieverige en de eensgezinde wijze met dewelke haren wensch in Limburg volbracht werd en uitte den hoop dat er weldra te Tongeren ook een gesticht voor teringlijders zoude ingericht worden.

Ten slotte verzoekte de Koningin de Limburgsche Damen, de inwoners der provincie in haren naam te bedanken voor hunne zoo eenparige inspanning aan een werk door hare Majesteit zoo ter harte genomen.

Namens het Tongersch propaganda Comiteit, verzoeken ons de dames ieveraarsters, de Tongersche bevolking te bedanken voor de buitengewoon prachtige wijze waarop zij den oproep van het Comiteit beantwoord heeft ; vooral de beide Koninklijke muziekmaatschappijen, die door hunne schoone muziekuitvoeringen een waardige bekroning gezet hebben op deze twee heuglijke dagen.

BUITENLAND.

Frankrijk

DE BEENEN AFGEMAAID. — De 37-jarige Jan Puren, wonende te Damville, had zich naar het kasteel St-Georges Motel, te Evreux begeven, en hoopte er werk te vinden. Hij keerde terug, doch ontmoette den landbouw-arbeider Jacquet, die eene zeis op den schouder droeg.

Zij kregen twist. Alsdan woedend, riep Jacquet :

— Ik ga u de beenen afmaaien.

En met een vreeselijken slag der zeis, maaide hij Puren beide beenen af.

De ongelukkige, vader van elf kinderen, is overleden. De moordenaar werd aangehouden.

— EEN DORP IN BRAND. — Het dorp Montvermier werd door het vuur geteisterd. Zestien huizen werden de prooi der vlammen.

De schade beloopt ongeveer 150.000 fr. waarvan het grootste deel niet door verzekering bestreden wordt.

— EENE VODDENRAAPSTER VERMOORD. — Eene misdaad die van eene ongewone wreedheid getuigt, is te Bois-Colombes (Parijs) ontdekt. Een voddenraper heeft zijne bazin vermoord, door haar de keel af te snijden ; de snede werd met zooveel geweld toegebracht, dat het hoofd bijna totaal van de romp gescheiden werd.

De moordenaar heeft daarna zijn mes in de borst van zijn slachtoffer geplant en is gevlucht.

Italië

DIEVEN DOODGESCHOTEN. — Op Sicilië, in de omstreken van Caronia, is dinsdag een verwoed gevecht geleverd tusschen eenige gemaskerde roovers, die een 30-tal koeien gestolen hadden, en eenige eigenaars uit de streek. Twee der koedieven werden gedood ; er zijn vier gekwetsten.

— ALTIJD KAPITEINS VAN KOEPENICK. — Een Italiaan heeft den beruchten kapitein von Koepenick in de schaduw gesteld, te Ramacca, nabij Catania.

De karabiniers der plaats waren maandag rustig ingeslulmerd in hunne kazerne, toen de deur van een hunner kamers werd geopend en een persoon, rijkelijk gekleed, binnentrad. Hij zegde ridder Consoli te wezen, en was woedend, omdat geene afvaardiging hem aan de statie had ontvangen, hem, bijzondere commissaris der prefectuur van Catania.

Hij dreigde met verslagen, straffen, maar werd weldra kalmer vóór het hopeloos uitricht der carabiniers, en hij eischte er twee op, om hem te vergezellen tijdens zijne inspectie.

Gevolgd door twee soldaten, liep hij dorpen en hoeven der omstreken af, alles naziende, de belastingen opstrijkend, beslag leggend op verdacht vee, beboetend de boeren, die voor hun vee geen herkomstbewijs bezaten, derwijze duizenden frank en veel vee ophalend, een gewaar en een bespannen kar.

Eens de ronde geëindigd, riep hij de carabiniers en bevool hun ter plaats te wachten, en begaf zich naar de stad, waar dringende zaken zijne aanwezigheid eischten.

De beide soldaten bleven wachten.

Daar zij niemand zagen komen, na een dag, verwittigde een hunner den meier, die zich tot de prefectuur van Catania wendde, en deze legde de zaak voor aan het ministerie te Rome.

Helaas, niemand wist iets, niemand kende kende Consoli. En de schelm wordt nu te vergeels opgezocht.

Engeland

— MOORDDENDE BRAND. — Een geweldige brand vernielde gisteren morgend, te Belfast, een hotel. Drie personen schoten er het leven bij in ; 5 anderen werden gewond.

— BRAND. — Het geschiedkundig kasteel van Menlough werd de prooi der vlammen. De dochter van den eigenaar, sir W. Blake, kwam in de vlammenzee om. Twee dienstboden vonden den dood, met door een venster te springen.

Zwitserland

IN DE ALPEN VERLOREN. — De handelaar Boehme, van Breslau, en zijne dochter, die een uitstap hadden gemaakt in het gebergte, zonder voorraad, zijn sedert verscheidene dagen verdwenen. Beide toeristen zijn slachtoffers van hunne onvoorzichtigheid geworden.

Portugal

DE ROOVERS VAN GOLOWAN. — Een officieel telegram uit Macao meldt, dat de Portugeesche troepen, onder geleide van bevrijde gevangenen, nog veertien roovers overmeesterden. Vijf vrouwen en drie kinderen, die door deze gevangen werden gehouden, zijn bevrijd.

Turkije

EENE BADINRICHTING INGESTORT. — Dinsdag is te Cavalla de badinrichting voor damen, naast het Hôtel International gelegen, ingestort. De ramp gebeurde zoo snel, dat de ongelukkige vrouwen, die een bad namen, niet konden ontsnappen. Men heeft 25 lijken onder de puinen uitgehaald. Verscheidene andere vrouwen zijn erg gekwetst.

Oostenrijk

EEN ONWEDER DOODT 25 MAN. — In Transylvanie hebben vreeslijke onweders, vergezeld van zondvloedachtige regens, de omstreken van Des gansch vernield. Tot hiertoe ontvangen tijdingen melden, dat er buiten de zeer belangrijke schade, 25 menschen om het leven kwamen.

Amerika

MENSCHENETERS OP HAITI. — Uit San Domingo schrijft men, dat menscheneterij zich uitbreidt op Haiti, vooral op het grondgepied van San Domingo. De aanhouding eener vrouw, Esterts Liberis, wierp een nieuw op dit barbaarsch gebruik. Zij bekende te hebben deelgenoo en aan festijnen, waar 3 kinderen van het mannelijk geslacht, 2 vrouwsenen en een meisje werden verslonden. Talrijke ontdekkingsreiziger hadden dergelijke feiten reeds aangeklaagd.

— DE HITTE. — Er heerscht thans over de Vereenigde Staten eene stikkende hitte. Men meldt tal van sterfgevallen en zonneslagen. Dinsdag waren er te New-york 12 dooden ; 5 te Pittsburg ; 4 Philadelphia ; 2 te Boston en 2 te Baltimore.

— LEVEND VERBRAND. — Te Belton, in den staat Texas, is een neger levend verbrand. Hij werd op den brandstapel gebracht, omdat hij een policieagent had doodgeschoten, die hem wilde aanhouden, toen hij — de neger — werd betrapt op het binnengaan in de kamer van eene blanke vrouw.

DE VERDWENEN
Millionnair

[24de vervolg]

Shore onderzocht de kleeren nauwkeurig, maar kon niet meer vinden dan de bladen al gemeld hadden over het goed in de merken ?

Hij moest bij zichzelf bekennen, dat hij feitelijk ontwapend stond tegenover dien man van Hall. Wat hem al heel vreemd voorkwam waren de telegrammen uit Amerika. Dat was voor hem een teeken, om heel voorzichtig verder te gaan en geen enkele aanwijzing te verontachtzamen.

Waarom telegrafeerden Carterbilt's vrienden op zoo'n eigenaardigen, bijna spottenden toon. Zouden zij inlichtingen ontvangen hebben ? vroeg zich de detective af.

Er was een oplossing voor : Carterbilt, de echte, levende Carterbilt, kon aan zijn vrienden geseind hebben geen nota te nemen van geruchten, die zouden gaan omtrent zijn dood.

De eenige man, die dat bericht kon overgekabeld hebben, was de man van Hall, die in dat geval wel degelijk degene was voor wien hij zich uitzat.

Daartegenover stond, dat die man van Hall, met zijn doordringende, heldere oogen en zijn beslistheid in zijn optreden, ook als bedrieger in staat zou zijn aan Carterbilt's vrienden het bewuste bericht te seinen, daar het welslagen zijner plannen er van afhing.

— Waar is de inhoud dier zakken ? vroeg Shore den inspecteur, toen hij met het onderzoek der kleedingstukken gereed was.

— Daar op de tafel van den commissaris.

Er bevond zich een bundel paperassen, geld, enkele juweelen, als een dasspeld en ringen, alle voorwerpen, die Carterbilt bij zich had, toen hij de statie Charing Cross verliet.

Shore nam alleen de papieren ter hand, daar die hem het meest aanbelangden.

In 't bijzonder zocht de detective naar het ontvangstbewijs, dat Carterbilt van Grover, den makelaar, moest hebben ontvangen en dat, volgens den man van Hall, een volledige kwijting van betaling bevatte, en volgens Grover, niets meer was dan een stuk zonder waarde daar er niets definitiefs in beschreven was.

Het stuk was geheel in den vorm en met snelle sprongen rees de man van Hall in Shore's achting.

Hij begon inderdaad te gelooven, dat hij bij de millionnair was en schaamde er zich over dat hij zich zoo onhebbelijk tegenover hem gedragen had, door alles te gelooven, behalve de waarheid.

Nu bleek zoo helder als een klontje, dat Grover niets meer was dan een dief, ofschoon Shore hier al van het begin af niet aan getwijfeld had.

In de tegenwoordige omstondigheden was het niet mogelijk, het stuk mee te nemen. Hij moest zich tevreden stellen met zich eene premie te verzekeren — duizend pond dacht Shore niet te veel — voor zijn stilzwijgendheid om Grover niet aan de galg te helpen. Hoe hij dat zou aanleggen moest hij nog eens overdenken. Hij vond het al een heel aardig gedacht om te trachten den makelaar duizend pond sterling af te vangen. Beter één vogel in de hand dan tien in de lucht, dacht hij. Menschen als Grover slapen vannacht in hun bed en morgen nacht in de gevangenis.

— Vindt ge het goed, vroeg hij den inspecteur, dat ik dit document copieer ?

— Ik zie er geen bezwaar in, luidde het antwoord.

Shore ging in den stoel van den commissaris zitten en maakte een zorgvuldige copie van het ontvangstbewijs.

Met blijkbaar welgevallen beschouwde hij zijn werk en bergde het stuk papier daarna zorgvuldig in zijn portefeuille. Hij lachte hierbij zoo geheimzinnig, dat het wel leek of hij weer nieuwe gouden droomen had.

Hij zegde bij zichzelf, dat hij mevrouw Mainwarring verlaten had vijfhonderd pond sterling rijker en dat het wel heel ongelukkig moest afloopen, als hij na het onderhoud, dat hij zich voorstelde, opnieuw te hebben met den makelaar Grover, niet het dubbele van die som zou loskrijgen.

Eigenlijk behoorden die vijfhonderd pond hem nog lang niet, daar er, zooals wij weten, eene zekere voorwaarde aan verbonden was, maar Shore beloorde tot die menschen die een groote dosis zelfvertrouwen bezitten.

Hij had juist zijn copie af, toen een gerucht van stappen in de gang de komst van overheden aankondigde. Shore vond het niet noodig bij het onderzoek te blijven : bij wist vermoedelijk al meer dan de anderen zouden te weten komen en nam afscheid van zijn vriend den inspecteur, tot diens niet geringe verbazing.

XXV

DE INKOMSTEN VERMEERDEREN

Ondanks de goudzee, waarin Shore in gedachten zwom en ondanks de vijfhonderd pond sterling, die hij al uit de zee opgevischt had, liet hij zich niet door de weelde verroeren door buitensporige dingen. Hij nam geen duur rijtuig, maar een omnibus om zich naar Grosvenorstreet te begeven.

De makelaar ontstelde alweer, toen hij den naam van den bezoeker hoorde noemen ; hij ontstelde nog meer, toen Shore deed of hij de hand niet zag, die naar hem uitgestoken werd ter verwelkoming.

Met een glimlach op 't gelaat zegde hij toen :

— Zoo spoedig had ik u niet verwacht.

Echter onder den jiskouden blik van den detective verdween de lachende trek als op slag van Grover's gelaat.

— Neen, antwoordde Shore, ik begrijp dat gij mij niet spoedig terugverwachtte. Maar, als ik mij met iets inlaat, dan behandel ik het zoo spoedig mogelijk. De wereld behoort hun, die vroeg opstaan.

— Mag ik soms al van u vernemen dat ge gelukt zijt ?

De vraag werd op angstigen toon gesteld. Kalm antwoordde Shore :

— Ja.

Van ontroering over dat bescheid sprong de makelaar van zijn stoel op en vroeg :

— Dus hebt gij het ontvangstbewijs ?

— Ja.

De zucht die nu ontsnapte aan de borst van den makelaar, zou Shore volledig ingelicht hebben, als hij nog niet wist wat de man daar voor hem uitgehaald had.

— Ik heb heel wat moeite gehad om het stuk machtig te worden.

Grover was geen gek ; hij begreep heel goed, dat die woorden ten doel hadden de beloening te vergrooten. Maar, nu het werk eenmaal verricht was, oordeelde de makelaar vijfhonderd pond sterling meer dan genoeg voor 't werkje. Als die detective dacht hem nog meer te kunnen plukken, dan had hij het bij het verkeerde eind.

— Dat zal wel, antwoordde daarom de makelaar, maar hoeveel moeite gij er aan hebt gehad, de vijfhonderd pond zullen er u voldoende voor beloonen.

— 't Spijt mij geweldig, dat ik niet van uwe meening ben.

Eene uitdrukking van groote vrees kwam op het gelaat van Grover. Het was niet dan met groote moeite dat hij zich beheerschte door te zeggen :

— Wat bedoelt gij er mee ?

— Eenvoudig dit, dat ik mij niet van dat stuk zal ontdoen voor minder dan duizend pond sterling.

Grover ontroerde zichtbaar ; hij wierp zich achterover in zijn stoel en vroeg met stamelende stem :

— Ziet ge mij voor een uil aan ?

— Neen, antwoordde Shore, ondubbelzinnig : de menschen worden gewoonlijk in twee deelen geschieden, één deel bestaat uit de uilen, de stommerikken, van wie gij spreekt, het andere deel uit schurken, die de stommerikken beetnemen. Ik houd u niet voor een stommerik.

De makelaar werd woedend door die duidelijke aanwijzing van hetgeen hij was.

— Gij durft ..., riep hij uit, met de vuist dreigend op het blad van zijn bureel slaande.

— Ga toch zitten !....

— Gij durft !

— Ga toch zitten ! Volg mijn raad. Indien hetgeen ik u zeg niet naar uw zin is, moet ge niet naar mij luisteren. Verzeker mij, dat, ge niets meer wilt hooren van het bewuste ontvangstbewijs en ik breng het naar anderen die er misschien meer belang zullen in stellen.

De makelaar was bij die woorden bleek van schrik geworden. Shore keek hem eenige oogenblikken aan en zegde :

— Dus, wat moet ik doen, vertrekken of ?...

— Wat zoudt gij te vertellen hebben ? vroeg Grover met rauwe stem.

— Gij ontvangt mij op een dergelijke manier, dat ik voornemens ben niet te doen wat ik van plan was, toen ik hier binnenkwam. Ik wilde u het ontvangstbewijs geven, zoo ge u ten mintste behoorlijk zoudt gedragen hebben, door mijn eisch van duizend pond in te willigen, een eisch, waarbij ge nog negentien duizend pond zoudt overhouden.

— Ik... ik begrijp u niet...

— Ja, ge begrijpt mij zeer goed. Ik heb uw ontvangstbewijs gelezen, waarde heer, en het verschilt hemelsbreed met het stuk, waarvan ge mij verteld hebt. Ik weet op het oogenblik, dat 't bezit van dat ontvangstbewijs u twintig duizend pond sterling rijker maakt, het geld van den millionnair.

De makelaar schuimbekte letterlijk van woede, van vrees en van schaamte, dat hij zich zoo in de kaart had laten kijken.

— Ik weet heel goed, vervolgde Shore onverbiddellijk, dat men geen medelijden met u zal hebben, als ik het stuk deponeer aan een u zeer goed bekend adres. Ik spreek duidelijk genoeg, dunkt mij. Het bezit van dat ontvangstbewijs waarborg u straffeloosheid...

Ik verzoek u wel te blijven zitten, ging Shore voort. Alle personen, die zich ontmaskerd zien, spelen dezelfde ellendige komedie. Houd u kalm en behandel deze zaak met mij als een man. Gij hebt dat ontvangstbewijs noodig en ik de duizend pond sterling. Wat moet er gebeuren ?

— Eerst werd er door u genoegen genomen met vijf honderd en nu...

— En nu, viel de detectieve heftig in, nu ik u op heeterdaad betrapt heb op een leugen en een misdaad — o ! blijf zitten als ik u verzoeken mag — nu ik weet, dat het document een formeel ontvangstbewijs is, nu eisch ik een verhoogde premie. En ik vraag ze, let wel, met het uitdrukkelijk verlangen het geld te krijgen.

De toon van den detective liet voor Grover nu geen twijfel meer over aan zijn bedoelingen. De beide mannen zagen elkaar recht in de oogen.

— Hebt ge het stuk bij u ? vroeg de makelaar eindelijk, de binderlijke stilte verbrekend.

Shore had het wel gewild, maar hij liet er den ander niets van merken, dat hij het alleen maar gezien en gecopieerd had en ging voort de rol te spelen, die hij zich gesteld had.

— Ziet ge mij voor zoo onnoozel aan, vroeg hij, om heer te komen met het stuk, alvorens ik de premie ontvangen heb ?

— Maar gij zegdet, dat het in uw bezit was.

Grover sprak nu op gejaagden, brutalen toon. De kalme houding van den detective ergerde hem.

— Dat herhaal ik : ik heb het in mijn bezit, maar niet in mijn zak. Gij zijt een te gevaarlijke klant, mijnheer Grover, om er zoo roekeloos mee om te gaan.

Shore zat te liegen met een grenzelooze vrijmoedigheid, omdat hij den makelaar in zijn macht wist.

— Als ik bij u was gekomen met het ontvangstbewijs, weet ik maar al te goed wat er gebeurd zou zijn. Gij hadt het mij afhandig trachten te maken en hadt het in het vuur geworpen, zoodat ik naar de duiten had kunnen fluiten, terwijl men er twintig duizend pond mee in den zak had gestoken. Wanneer gij kalm nadenkt, zult ge mij gelijk moeten geven.

— En welke bewijzen heb ik er voor, dat gij werkelijk in het bezit van het ontvangstbewijs zijt en dat ge mij niet tracht te bedriegen ?

Shore moest inderdaad lachen om dat woordje « bedriegen » uit den mond van iemand, die trachtte een misdaad met een misdaad te dekken.

— Ik zal mij niet boos maken, mijnheer Grover, om hetgeen ge mij daar zegt, gij bebt op het oogenblik een schoon zaakje aan de hand en nu denkt ge, dat alle menschen even slecht zijn als gij. 't Is mij hetzelfde hoe ge over mij denkt, mits gij maar betaalt. En wat het ontvangstbewijs betreft, wind u maar niet noodeloos op, ik ben in het bezit er van.

(t Vervolgt.)